

Koalanın Boş Ağacı

Ebru Mina TOMURCUK

Koalanın Boş Ağacı

Ebru Mina TOMURCUK

Yemyeşil ormanın derinliklerinde, yaprakların fısıldadığı, dalların salındığı yerde Kira adında yumuşacık bir koala yaşırdı. Yumuşak gri tüyleri, içi beyaz püsküllü kabarık yuvarlak kulakları ve kocaman siyah bir burnu vardı. Her gün en sevdiği yaşlı ağacına tırmanırdı; gövdesinde soluk, hüzünlü bir yüz olan uzun, geniş bir ağaçtı bu. Onun eviydi, güvenli yeri ve onu çok sevdi.

Güneşli bir sabah Kira uyanıp havayı kokladı. Birkaç gündür bir kuzenini ziyaret ettiği için uzaktaydı. Şimdi sıcacık ağacına dönmek için sabırsızlanıyordu. Patisinde küçük bir hediye gibi tek bir okalıptüs yaprağı taşıyordu. Pençelerinin altında tanıdık kabuğu, başının üstünde hışırdayan yaprakları hayal etti. Ev onu bekliyordu, ya da öyle sanıyordu.

Kira ağacına yaklaşıncaya durdu. Bir şeyler yanıltı. Büyük bir dal kırılmış, yamuk bir şekilde sarkıyordu ve kabuk çatlamış, soyuluyordu. Yapraklar sarkmıştı ve gövdedeki soluk yüz yorgun ve hüzünlü görünüyordu. Kira'nın kocaman kara gözleri endişeyle doldu. Pürüzlü kabuğa usulca dokundu. "Olamaz," diye fısıldadı. "Sana ne oldu?"

Kira yavaşça yukarı tırmandı ama ağaç gıcırdadı ve sallandı. Kırık dal güvenli bir yer bulmayı zorlaştırıyordu. Boğazında bir yumru hissetti. Burası hatırladığı sıcacık ev değildi. Ağaç sanki iç çekiyordu, kapalı gözleri kederliydi. Kira gövdeye sarıldı ama artık güvenli olmadığını biliyordu. Yanaklarından yaşlar yuvarlandı. Kendini küçük ve kaybolmuş hissetti.

Tam o sırada bir hava akımı Kira'nın başını kaldırmasına neden oldu. Küçük, ince bir yaratık yüksek bir daldan aşağı süzüldü. Bu, sıcak kahverengi tüyleri, krem rengi karnı ve pelerin gibi gerilmiş geniş süzülme zarları olan bir süzülgen keseliydi; adı Pip'ti. Uzun kuyruğu arkasında kıvrılıyor, parlak kehribar gözleri ışıldıyordu. "Merhaba! Üzgün görünüyorsun," dedi Pip neşeyle. "Yardım edebilir miyim?"

Kira burnunu çekti ve hasarlı ağacı işaret etti. "Evim bozuldu," dedi. "Nereye gideceğimi bilmiyorum." Pip usulca yanına kondu ve patisine dokundu. "Endişelenme," dedi. "Orman ağaçlarla dolu. Ben onu iyi bilirim. Gelin sana birlikte yeni bir ev bulalım." Kira içinde minicik bir umut kıvılcımı hissetti. Başını salladı ve gözlerini sildi. "Tamam," dedi. "Deneyelim."

Pip süzölme zarını gerdi ve havaya sıçradı. Ağaçların arasında zarıfçe süzöldü, Kira da onu yerde takip etmek için aşığı indi. Eğrelti otlarının ve çiçeklerin yanından geçerek ormanda ilerlediler. Pip, "Bu taraftan!" diye seslendi ve Kira hızla onun peşinden gitti, kalbi hızlı çarpıyordu. Ormanın bu bölümünü daha önce hiç keşfetmemiştii. Her şey yeni ve biraz tuhaf geliyordu.

Gövdesi oyuk, uzun bir ağaca geldiler. "Buna ne dersin?" diye sordu Pip. Kira içeri bakmak için yukarı tırmandı. Oyuk karanlık ve nemliydi, eski ahşap kokuyordu. Başını salladı. "İçime sinmedi," dedi. Pip başını salladı. "Sorun değil. Aramaya devam ederiz." Yollarına devam ettiler ve Kira aramasına yardım edecek bir arkadaşı olduğu için mutlu oldu.

Sonra dalları geniş bir çatallı yapan bir ağaç buldular. Kira oraya yerleşmeyi denedi ama çatallı çok dardı ve rahatsızdı. Kıpırdandı, yer değiştirdi ama bir türlü rahat edemedi. "Bu da olmayacak," diye iç çekti. Pip nazikçe gülümsedi. "Acele yok," dedi. "Doğru ağaç bir yerlerde. Sadece sabırlı olmalıyız." Kira derin bir nefes aldı ve yine onun peşinden gitti.

Yürürlerken Kira'nın hüznü yavaş yavaş dağılmaya başladı. Rengârenk kelebekleri ve çiçeklerin tatlı kokusunu fark etti. Pip ona şakalar yaptı, onu güldürdü. "Yeni şeyler denemek için cesursun," dedi. Kira gurur duydu. Eski evi gitmiş olsa da ormanın hâlâ birçok güzellik barındırdığını fark etti. Bir sonra ne bulacaklarını merak etmeye başladı.

Sonra Pip ileriye süzüldü ve "Kira, çabuk gel!" diye seslendi. Kira hızla yanına gitti ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Orada, geniş, yapraklı bir tacı olan güzel bir ağaç duruyordu. Kabuğu pürüzsüz ve sağlıklıydı, dallarında küçük beyaz çiçekler vardı. Gövdesinde sıcacık, gülümseyen bir yüz onu karşılıyor gibiydi. Kira'nın gözleri kocaman açıldı. "Aa," diye fısıldadı. "Çok güzel."

Pip bir dala kondu ve sırtıttı. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu. Kira kabuğu deneyerek yavaşça yukarı tırmandı. Sağlam ve güvenliydi. Yapraklar hafifçe hışırdadı, sanki yumuşak bir şarkı gibiydi. İki dalın çatalında sıcacık bir yer buldu. Tam kendisine göreydi. Minnettar gözlerle Pip'e baktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bence burası evim olabilir."

Kira yeni ağacına yerleşti. Gövdedeki sıcak yüz ona ıslıl ıslıl bakıyor gibiydi. Kendini güvende ve mutlu hissetti. Pip yanına kıvrıldı, uzun kuyruğu bir dala sarılmıştı. "Gördün mü?" dedi. "Değişim korkutucu olabilir ama güzel şeyler de getirebilir." Kira başını salladı. Eski ağacını düşündü ve biraz hüznünlendi ama bulduğu yeni ev için de minnettardı.

O akşam Kira yeni ağacından dışarı baktı. Orman huzurluydu ve yıldızlar parlamaya başlamıştı. İşler değişse bile cesur ve uyumlu olabileceğini fark etti. Bir arkadaşının küçük yardımıyla güvenli yeni bir ev bulmuştu. İçi ısındı ve gülümsedi. "İyiym," diye fısıldadı geceye. "Evimdeyim."

O günden sonra Kira yeni ağacında mutlu yaşadı. Pip'i sık sık ziyaret etti ve en iyi arkadaş oldular. Bazen eski ağacının yanından geçer ve güzel günleri hatırlardı ama artık üzülmezdi. Evin sadece bir yer olmadığını, güven ve sevgi duygusu olduğunu biliyordu. Ve Pip sayesinde, kendi cesareti sayesinde ikisini de bulmuştu.

Böylece ormanın kalbinde Kira, değişimin bir armağan olabileceğini öğrendi. Bir arkadaşı yanındayken endişeleriyle yüzleşmiş ve yeni bir başlangıç bulmuştu. Gülümseyen yüzüyle sıcacık ağaç onun sığınağı oldu ve orman yeniden ev gibi hissettirdi. Sıcacık yerine kıvrıldı ve okaliptüs yaprakları ile yıldızlı gökyüzünü hayal ederek uykuya daldı.